

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania W. N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz W. N. kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 lutego 2017 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w T. z 3 listopada 2015 r., IV U (...), oddalający odwołanie W. N. (wnioskodawca) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. (organ rentowy) odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury górniczej z art. 50a ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm., dalej jako ustawa emerytalna), w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy emeryturę i obciążył organ rentowy kosztami postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł organ

rentowy, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na istnieniu istotnego zagadnienia prawnego i rozbieżnego orzecznictwa sądów. Organ rentowy podnosi, że konieczne jest odniesienie się do sytuacji prawnej w zakresie wykonywania pracy górniczej pracowników przedsiębiorstw geologicznych i hydrologicznych. Organ rentowy podniósł także, że istotne jest zagadnienie zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do stażu pracy górniczej, co wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organu rentowego wnioskodawca wniósł o jej odrzucenie i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia. Służy realizacji interesu publicznego między innymi przez usuwanie rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz wspomaganie rozwoju prawa za sprawą rozstrzygania nowych problemów prawnych o doniosłym znaczeniu dla praktyki. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Dlatego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Spełnienie tego wymogu powinno przybrać postać wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie - powołane przez niego okoliczności występujące w sprawie - pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie skarżący ma uzasadnić, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż zachodzą w sprawie konkretne okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 55/12, LEX nr 1482419 i powołane tam orzeczenia).

W przypadku wskazania, jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, sformułowane w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje.

Sformułowane przez organ rentowy zagadnienia prawne nie spełniają powyższych wymagań, gdyż ograniczają się tylko do wskazania kwestii spornych, z których rozstrzygnięciem przez Sąd drugiej instancji organ rentowy się nie zgadza, bez wykazania, iż kwestie te w istocie mają znaczenie dla rozwoju jurysprudencji czy ujednolicenia orzecznictwa sądowego. Co więcej konstrukcja samych zagadnień nie zawiera w swej treści odwołania do jakiegokolwiek przepisu prawa, co stanowi uchybienie, gdyż rolą Sadu Najwyższego jest rozstrzyganie abstrakcyjnych problemów interpretacyjnych, pojawiających się na tle stosowania konkretnych przepisów prawa.

W obliczu niespełnienia przez skarżącego wymagań przedsądu, nie było podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania. Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

r.g.